

[Miljøministeren]

lægning, som den truende drivhuseffekt gør nødvendig. En stabilisering af udledningerne på nuværende niveau i løbet af de næste 5-10 år er på denne baggrund en nødvendig forudsætning for reduktion.

Reduktion af udledningerne er på mellem-lang og længere sigt målet. Det skal ske gennem forpligtende internationale aftaler. En reduktion først i næste årtusinde kan vi håbe på og arbejde for. Men globalt må vi i tiden indtil da realistisk set acceptere en fortsat forøgelse af både emissioner og dermed drivhuseffekt. Samtidig skal vi tilpasse vor levevis, ikke mindst energiforbruget, til de ændrede betingelser. Det kræver naturen af os.

Lad mig minde om, at den danske energihandlingsplan, »Energi år 2000«, opererer med en stabilisering af udledningerne på nuværende niveau i år 2000 og en 20 pct.s reduktion i år 2005. Større reduktioner skal slå igennem senere i århundredet. Hertil kommer, at regeringens transporthandlingsplan vil have en positiv effekt på transportsektorens CO₂-bidrag. Transporthandlingsplanen vil også have anden positiv effekt på luftforureningen, ikke mindst lokalt og regionalt.

Med målsætninger om stabilisering i år 2000 og en 20 pct.s reduktion i år 2005 er Danmark foregangsland. Det handler om at få de industrialiserede lande til i fællesskab at forfølge lignende ambitiøse mål. Det vil vi arbejde for i Genève. Ambitiøse mål fremmer udviklingen. Alene derfor skal vi arbejde aktivt for at få fodslag på højt niveau. Men vi må ikke forvente monumentale fremskridt her og nu. Hertil er problemerne for uoverskuelige og modsætningerne frem for alt for store.

Det afgørende er at få forpligtet det internationale samfund til at vende udviklingsretningen. Overførsler af teknologi m.v. til ulandene er det tredje væsentlige element i de internationale bestræbelser. Ilandene har efter dansk opfattelse en forpligtelse til at bistå ulandene i deres udviklingsproces mod bæredygtighed. Det drejer sig herunder bl.a. om at sikre, at befolkningstilvæksten kontrolleres og forløber i harmoni med naturgrundlaget.

Vi må være parate til i dobbelt forstand at betale for udviklingslandenes omstilling og udvikling ved at give luft til en vækst i ulandene. Ilandene må f.eks. skære forholdsmæssigt mere ned på deres CO₂-udledninger og bistå udvik-

lingslandene med at erhverve og udnytte renere teknologier. Det er simpelt hen en historisk nødvendighed.

Den kommende tids arbejde drejer sig altså om at sikre internationale fremskridt. Selv små skridt i rigtig retning kan være betydningsfulde. Det er vores sigtelinje, at der på FN's verdenskonference 1992 om miljø og udvikling kan vedtages en globalt forpligtende rammekonvention til beskyttelse af atmosfæren.

Konventionen bør ledsages af protokoller, der indeholder bindende aftaler om stabilisering og reduktion af CO₂-udledningerne, bevarelse af tropiske skove, teknologioverførsler og støtte til udviklingslandene.

De internationale aftaler skal selvsagt følges op i de enkelte lande. Internationale aftaler er kun noget værd, hvis de føres ud i det virkelige liv. Udmøntningen i landene skal ske med virksomfulde styringsmidler, f.eks. adfærdsmotiverende afgifter.

Klimakonventionen bør ud over at være baseret på IPCC-apparatet bygge på de internationale landvindinger, som vi fik i Toronto i 1988 og i Noordwijk i 1989. Hertil kommer, at vi forhåbentlig opnår yderligere resultater i Genève på den 2. klimakonference i næste måned.

På konferencen i Toronto i Canada i 1988 blev de første egentlige politiske anbefalinger med henblik på at imødegå drivhuseffekten vedtaget.

Konferencen anbefalede, at man skulle reducere CO₂-emissionerne med omkring 20 procent af 1988-niveauet inden år 2005. Der var endvidere bred enighed om, at de industrialiserede lande har et ansvar for at føre an.

På ministerkonferencen i Noordwijk i Holland i 1989 blev der opnået enighed om, at det er nødvendigt som et første skridt at stabilisere CO₂-emissionerne i de industrialiserede lande så hurtigt som muligt. Mange industrialiserede lande, men desværre ikke alle, tilkendegav, at det betød stabilisering ikke senere end i år 2000. Ifølge deklARATIONEN forpligtede de industrialiserede lande sig til at overveje mål for reduktion af CO₂-emissionerne, herunder en 20 pct.s reduktion i år 2005.

I ministerdeklARATIONEN i Noordwijk blev IPCC endvidere bedt om at fremkomme med konkrete anbefalinger om stabiliserings- og reduktionsmål. Disse skulle fremlægges på 2. klimakonference i november 1990.